

Over 'Der Zyklus' van Norbert Rademacher

Op een dag, een 'Maan'dag werd ik wakker,
het was weer een eerste dag,
- hoe vaak kan een dag de eerste zijn?
'Maar één keer' dacht ik, alléén de allereerste keer.
Het herhaalt zich, maar telkens weer anders.
Alsof de dag ingesloten zit in een nooit-eindigende-lus,
Een subtiele cyclus van herhaling.
Ik ging op pad en kwam zo..

.. bij de tweede dag; daar diende Mars zich aan.
Rood van verlangens en van kracht.
Zo mooi was hij op de Mooierstraat.
Hoe onweerstaanbaar toonde hij zich,
in al zijn introverte mannelijkheid,
naar de hemel reikend, langs de Lieve Vrouwe omhoog.

Op de derde dag, ontmoette ik Mercurius.
Nu kwam alles goed.
Dapper bleef Mercurius in de volle hitte
van zijn meester, zijn doel voor ogen houden.
Mercurius hielp mij snel door de derde dag.
Behoedzaam kwam hij tussen zon en aarde in
en nog sneller verschool hij zich achter de maan.
Slim leidde hij mijn aandacht af naar de vierde dag...

Gewikkeld in schemering misleidde Jupiter me daar.
Vanuit zijn kern, stevig als rots,
houdt hij ons in balans.
Steeds veranderend van gezicht, laat hij ons zien,
hoe veranderend we zélf zijn,
hoe een vrouw moeder is, en ook minnares,
hoe een mens lief is, maar ook een beest,
hoe een groot leider ook onzeker voelt.
Jupiter kroop uit zijn Breestraat en leidde me naar
zijn geliefde, op de vijfde dag...

Bij haar voelde ik me thuis, hoe heftig ik me ooit verzette,
het is Venus die mijn hart deed kloppen.
Ooit, gekleed in stropdas en colbert,
wilde ik 'man' zijn, niet meisjesachtig, niet lief.
Hoe erg ik mijn best ook deed,
het was Venus die me naar mijn binnenste poort leidde,
en ik verdwaalde in haar Bloemendaalse labyrint,
op zoek naar wie ik eigenlijk was.

Onderweg, op de zesde dag, vond ik Saturnus.
Centraal in mijn leven , was hij daar.
Als een magneet trekt hij me aan en
stoot hij me af.
Met hem als gids beweeg ik,
langs de nooit-eindigende-Lus.
Draai ik rond, om mijn oorsprong,
telkens opnieuw, telkens anders,
zo kom ik telkens weer op de volgende zevende dag.

Er is niets mooiers dan de Zon.
Hij , die de seizoenen doet verwisselen en de regen doet komen en gaan ,
Hij, die ons telkens heftig doet verlangen.
Hij laat zich raden, beminnen, brengt zinnelijkheid op mijn huid,
Hij laat me klein voelen, het universum is van hem .

De Zon, op de zevende dag, brengt me rust,
Laat me voelen dat er weer een dag is.
Een geschenk dat ik met beide handen aanpak,
alsof het een kristallen bol is.
In die bol, zoek ik naar de 'Zin',
Misschien is de 'Zin' heel gewoon, 'er zin in hebben'.
In een gulzig leven, in elkaar,
in het licht, in de schaduw,
Misschien is de zin niet meer dan dat.

De Zon verwarmt ons op de zevende dag,
Hij rust uit op de Dievenpoort, vandaag.

Alejandra Slutzky
Bijdrage aan ' Uitgelezen Wandeling Amersfoort', 2010

Hof: Der Zyklus:

De Duitse kunstenaar Norbert Rademacher is door de gemeente Amersfoort gevraagd een werk te maken dat de stedenbouwkundige opzet van de middeleeuwse stad zou ondersteunen, maar dat wel terughoudend van karakter zou zijn.

Rademacher is geïnspireerd door de vorm van de Muurhuizen, de ring die om het centrum loopt en het middelpunt, de Hof.

Op **de Hof plaatste hij een bronzen plaquette** waarin de dagen van de week staan gegraveerd. De dagen van de week zijn een cyclus, het gaat steeds door. Op diverse plaatsen in de Muurhuizen liggen bronzen ruitvormen in de bestrating met symbolen van hemellichamen.

Zondag – zon:

poort Dieventoren

Maandag – maan:

Muurhuizen 29

Dinsdag - Mars:

Mooierstraat/Scherbierstraat

Woensdag – Mercurius: naast OLVtoren

Donderdag – Jupiter:

Breestraat 60A/B

Vrijdag – Venus:

Muurhuizen/Bloemendaalse Binnenpoort

Zaterdag – Saturnus: Muurhuizen 165-159

Het kunstwerk is uit 1996.